

2016 04 03 Húsvét u. 1. vp.9 Bf

Ima:

- Drága Urunk! - Nemcsak egykor a földi vándor útját járó választott nép, hanem mi is sokszor ugyanúgy kételkedünk Benned, nehezen ismerjük fel életünk eseményei közt, hogy te javunkat akarod, és üdvösségünket munkálod. - Mégis, kérünk, hogy mai igéd által is adj hit és üdvbizonyosságot nekünk, hogy te megadod naponként a szükséges erőt és kegyelmet, és még sorsunk sötétlő árnya közt is szent arcod rejtőzik. Amen.

Tex.: Ézs 40,25-31: Nincs Istenhez fogható senki

²⁵Kihez hasonlíthatnátok engem, kivel mérhetnétek össze? - mondja a Szent. ²⁶Tekintsetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket? Előhívja seregüket szám szerint, néven szólítja mindnyájukat. Olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mert hiányozni. ²⁷Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. ²⁸Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. ²⁹Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. ³⁰Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. ³¹De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.

Tex.: Ézs 40,25-31: Nincs Istenhez fogható senki.

Ol.e.: 1 Jn 5,4-10a: A hit győzelme

A Lélek bizonyágtétele a Fiúról

Jn 20,19-29(30-31): Jézus megjelenik tanítványainak

Jézus és Tamás

"Tamás ezt mondta: ""Én Uram, és én Istenem!"" Jn 20,28

Énekek:

388 Győzelmet vettél, ... /D=E/

5

369 Jézus én bizodalمام, ... /D=E/

293 Örök Isten áldj meg minket, ...

Keresztyén Gyülekezet!

- Ezt hallottuk az igében: „Előhívja seregüket szám szerint, néven szólítja mindnyájukat. Olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mert hiányozni.” /26/b/

- Testvérek! – Keres bennünket az ÚR. – S a helyünkön keres minket!

- A helyünkön vagyunk-e? - Ott vagyunk-e, ahova az ÚR állított bennünket? – Ahova rendelt minket.

- Bizony sokszor nem a Tőle rendelt helyünkön talál minket az ÚR, mégis mindent megtesz értünk!

- A „Populus Meu” kezdetű középkori gregorián énekben panaszosan kérdezi az ÚR az ő népét: „Én népem, mit kellett volna még tennem, amit nem tettem meg?” - Ebben a gregorián énekben keserűen panaszolja az Úr, hogy a nép oly sokszor megszegte a Vele kötött szövetséget, figyelmen kívül hagyta az Ő tanácsát, és zúgolódva elhagyta az élet útját. Az Úr azonban mégis hű maradt hozzá és a tenyerén hordozta.

- Kiderül, hogy - mint mindig - nem a népnek, hanem az Úrnak van jogos panaszja népe ellen: nem ismeri fel a nép Isten mindenek feletti hatalmát.

Két név szerepel Ézs 40,27 - ben: Jákób és Izrael.

- A Jákób szó jelentése: Jád = kéz, akáb = sark letaposó = kézzel sarkot fogó - csaló. - Jákób onnét kapta nevét, hogy még meg sem született, már csalt: a szüléskor belekapaszkodott iker testvére, bátyjának a lábába, vissza akarta húzni.

- Az Izrael szó pedig Jákób neve, melyet az Istennel vívott harc után nyert *1Móz 32-ben elbeszél módon*. - Hajnalhasadtáig viaskodott

az Úrral, és azt mondta az ÚRNAK: "Uram! - Nem engedlek el addig, amíg meg nem áldasz engem!" Jákóbnak ez az ÚRRAL VALÓ VIAS KODÁSA azután történt, miután felismerte bűnét.

- S úgy döntött, hogy nem menekül tovább sem Isten, sem becsapott bátyja elől. - Azonban Jákób nem csak a bűnét ismerte fel, hanem bízott abban, hogy a bűnre büntetéssel felelő Isten mégis meg fog kegyelmezni neki, - sőt meg is fogja áldani ŐT! - És példa lehet előttünk az, hogy az Úr áldásáért milyen kitartóan tusakodott.

- Rájött arra, hogy Isten nélkül csak céltalan bolyongás lenne az élete.

- S azt kéri, amit a pusztai vándorlás során kért a nép: Urunk vezess minket! MERT HA TE NEM JÖSSZ VELÜNK, AKKOR INKÁBB NEM IS MEGYÜNK TOVÁBB! - Jákób sem akart tovább menni az ÚR ÁLDÁSA NÉLKÜL!!!!

- De mindkét név népet is jelenti egyben.

- Jákóbnak, a csalónak a megtérése előtti magatartása egyben jelképezi az Úr tanácsát és szövetségét elhagyó ŐT népet.

-- Fondorlatosan tör az első helyre. Eszközeiben nem válogat.

Kihasznál minden lehetőséget, amellyel uralomra törhet. Hazudik, csal célja elérése érdekében. Ismeri az Isten ígéreteit, de nem hisz azok megvalósulásában. S amikor önmegvalósítási tervében kudarcot vall, akkor összeroppan bűnei terhe alatt, töredelmesen megvallja gonoszságát, új nevet kap. Istennel azután Övé a győzelem! Ő bár kicsi marad, de nagy lesz rajta a kegyelem. Istennel célhoz ér.

- - - - A két név és a két természet együtt van. - Jákóbnak a megtérése előtti lelkületét tapasztaljuk a világi korszellemben is. - Felvillan így az egyház életében is ez a kettősség. Hitünkéből fakadóan azonban azon kell fáradozni, hogy a világi korszellem hatására az egyházban, gyülekezetben is ne ez a Jákóbi lelkület és gondolkodás uralkodjon el.

A panaszdal azonban most egyszerre csendül fel Jákób és Izrael ajkán:

- Vagyis, nem csak az Úr útjain járó, hanem az Úr akaratát figyelmen kívül hagyó ember is panaszkozik: "Rejtve van sorsom az Úr előtt, nem kerül ügyem Isten elé."

Testvérek! - Ez mindig így van, ha elveszíti az ember lelki szemei elől az élő Urat, akkor kicsinek látja ŐT, szabadításában sem reménykedik.

- Nem véletlen ez az elkeseredés, hisz a nép életében már bekövetkezett az ítélet. Krisztus előtt 587-ben, Jeruzsálem pusztulását követően megtörtént a nép Babilonba való áttelepítése. Pontosabban nem is áttelepítése, hanem a birodalomban való szétszórása. Mert az elnyomó hatalom a nyugtalankodó népeket nem egyszerűen csak áttelepítette, hanem a birodalom területén szét is szórta. -
 - Nem csoda, ha a fogságban élő nép hitében, reménységében és szeretetében is megfáradt. Nemcsak a régi múlt terhe nehéz, hanem nehéz elhordozni a jelen próbáit is. Az idegen országban, idegen népek idegen isteneinek csábító kísértései között, nagynak látja nyomorúságát, és kicsinek a szabadulást ígérő Istenét. Azt hiszi, hogy jogosan panaszkodik. Istent vádolja elesettségéért.
 - Alaptalan azonban ez a panasz és a benne feltörő vágy. Még akkor is, ha azt az életerőtől duzzadó ifjak, sőt a legkiválóbbak is jogosnak tartják.
 - Mert:
 - a./ Isten örökkévaló Úr. Ígétét és annak beváltását nem mérhetjük a magunk időmértékével. - Lehet, hogy évtizedeken át kell várunk az Ő napjára. - Lehet, hogy utolsó óránkon sem látunk semmit abból, amit nekünk megígért. De akkor is érvényes az Ő ígérete.
- Úgy, ahogyan Péter apostol azt tétélesen összegzi 2. levele 8 kk - ben:
1. Istent nem lehet idővel mérni.
 2. Isten igaz. Nem hazudik. Ígétét megtartja.
 3. Az Ő késése nem késés. Ő nem késik, hanem vár. Vár a bűnös ember megtérésére.
- b./ Isten nem fárad el, (nem lankad el). Amibe belefogott, azt véghez is viszi. Nekünk szükségünk van az éjszakai pihenőre, de Ő nem szunnyad. Mi igényelhetünk kikapcsolódást, Isten pillanatnyi szünet nélkül a "földkerekség teremtője." Ne formáljuk Őt a magunk képére, hanem mi változzunk át az Ő hasonlatosságára.
 - ./ Az Ő értelme kifürkészhetetlen. (Ézs 40,25; 28/a) Ha beleférne személye és munkája eszünk határaiba, bálvány lenne és nem Isten. "Ugyan ki értette meg az Úr szándékát vagy ki lett az Ő tanácsadójává?" (Róm. 11, 34)

Az ész útján nem lehet őt megismerni, egyedül csak a hit által!

Türelmetlenül, racionálisan, emberi képzetekkel nem is lehet énekelni mást, mint a panaszdalt. Akik azonban az Úrban bíznak, azok átélik a kegyelem megújulását. Nem érzelmileg csupán, a lélek bensőségében, hanem valóságos élet tapasztalatként.

a)– „szárnyra kelnek, mint a sasok” (Ézs 40,31a/b)... gondoljunk Dorothy Wilkinsre, aki gyógyíthatatlan gerincsérülésével tolószékbe kényszerült. Úgy látszott, fiatalon befejezte életét a kitűnő sebész. Könyörgött is állhatatosan lábakért. S amikor teljes szívvel az Úrra bízta magát, jött a szárnyra kelés. Maradt ugyan a tolószékben, de száz és száz indiait gyógyított meg. Lábakat kért és szárnyakat kapott.

b) ”futnak és nem lankadnak el” – (Ézs 31/c) - azok, akik az Úrban bíznak. Ez visszamutat mind az ószövetségi nép, mind az egyház fő kérdésére. Nehéz lecke, de megtanulható, hogy ezen a ponton sem kételkedjünk az ÚRBAN: mert a küldetés önmagában jutalom. Az Úr a küldetéshez és a megbízáshoz pedig mindig adott és ma is ad elég erőt. Ha a dolgok rendjén mennek, maga az Úr (- a szolgálat -) hordoz minket.

Nem a külső problémák lassítják futásunkat, hanem a belső tisztázottság hiánya.

c) "Járnak és nem lankadnak el" (Ézs 31/d) - Talán este úgy érezzük, hogy már nem bírjuk sokáig, és reggelre megújul rajtunk Isten kegyelme megmagyarázhatatlanul. Scheitberger (1658-1733) Salzburgi üldözött férfi versében visszatér az ismétlődő emberi panaszkiáltás: "Nem bírom már!" Az Úr azonban azt válaszolja: "De bírod még! "

- Hinnünk kell, hogy nemcsak a küldetést, hanem a szükséges erőt is megadja Isten. Ezt minden nap megtapasztalhatják azok, akik az Úrra tekintenek szüntelen és Tőle várják az erőt, a segítséget. Egyedül az Úrban bíznak, és ezért megújulnak naponta.

Bennünket is erősíteni akarnak fehér vasárnap igéi, hogy a győztes, a feltámadott, élő Úrhoz tartozunk, aki kivívta a győzelmet.

- Azonban feltámadott Urunk ma sem tétlen. Kormányozza Igéjével és Szentlelkével az egész világot és megvéd az erőnk feletti kísértésektől.

- *(Ilyen Urunk van ma is.)*
 - - Ha elbotlunk felemel minket, ha eltévedünk utánunk jön és vissza vezet az élet, a szolgálat útjára. - Kis hitűségünk, hűtlenségeink ellenére velünk jön az úton, - úgy, ahogyan az oltár előtti igében, az emmausi tanítványok mellé oda szegődött - *Jn 20,19-31* - és visszaadta örömüket és reménységüket, életük célját és értelmét.
 - Hogyan viszonyulunk mi az élet Urához?
 - Az új örömteli élet lehetőségéhez?
- Talán mi is sokszor kishitűek vagyunk, kétségek közt vergődünk, és kételkedünk Isten szeretete felől. S kimondva vagy kimondatlanul megfogalmazódik bennünk a költő papírra vetett kérdése: - Istenem, szeretsz-e még? - Istenem vezetsz-e még?
- - Testvérem! – Legyen válasz a költő vívódó kérdésére és szíved minden kétségére mai igénk üzenete, hogy
 - *te naponta meg adod a szükséges erőt nekünk,*
 - Isten szeret téged, és örök életre akar elvezetni. – Merd rá bízni bátran az életedet és szeretteid életét. – Ő célhoz tud vezetni úttalan utakon is.
 - Testvérek! - Majd egykoron a nagy névsorolvasásnál is keresni fog minket az ÚR. – Ahogyan a költő írja versében, adja az ÚR, hogy ott lehessünk mi is, hogy el ne tévedjünk az úton. – S örömmel mondhassuk az ÚR kérdésére, hogy: „Jelen”.
 - Az ÚR segítsen erre bennünket a hit nemes harcában. Ámen.

OL.e.: Jn 20,19-29(30-31): Jézus megjelenik tanítványainak
Jézus és Tamás

¹⁹Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: „Békesség néktek!” ²⁰És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. ²¹Jézus erre ismét ezt mondta nekik: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.” ²²Ezt mondván, rájuk lehelt, és így folytatta: „Vegyetek Szentlelket! ²³Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.”

²⁴Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, éppen nem volt velük, amikor megjelent Jézus. ²⁵A többi tanítvány így szólt hozzá: „Láttuk az Urat.” Ő azonban ezt mondta nekik: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.” ²⁶Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: „Békesség néktek!” ²⁷Azután így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.” ²⁸Tamás pedig így felelt: „Én Uram, és én Istenem!” ²⁹Jézus így szólt hozzá: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

A Lélek bizonyágtétele a Fiúról

⁴Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. ⁵Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?

⁶Ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nemcsak a víz által, hanem a víz és a vér által; a Lélek pedig bizonyágot tesz róla, mert a Lélek az Igazság. ⁷Mert hárman vannak, akik bizonyágot tesznek: ⁸a Lélek, a víz, a vér; és ez a három egy. ⁹Elfogadjuk ugyan az emberek bizonyágtételét, de Isten bizonyágtétele nagyobb; mert Isten bizonyágtétele az, amellyel Fiáról tesz bizonyágot. ¹⁰És aki hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyágtétel. Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyágtételben, amellyel Isten bizonyágot tesz Fiáról.